

Батьківська заповідь

Олег Паламарчук

Було у батька п'ятеро синів, як пальців на одній руці. Робота у них кипіла — і в хаті достаток. Старший син за плугом ходив у полі, молодший — коваль, середущий — той вози майстрував, горшки ліпив, ще менший — то хитра голова, по-базарах їздив, продавав-купував, ну, а наймолодший худобу пас.

Не міг натішитися батько синами, а коли наспіла пора — кожного женив. І почали сини відділятися, бо кожному заманулося бути самостійним господарем. Старий розподілив між ними і поле, і збіжжя, й реманент.

Тепер сини осібно вели господарство, тільки все у них не в лад пішло. Звернувся старший до брата коваля:

— Полагодь мені леміш до плуга.

— Рук не вистачає,— відмовлявся той, — у самого віз поламався, нема як у поле виїхати.

— У нас середущий майстер цієї справи, нехай допоможе, — порадив старший брат.

Та і в того часу обмаль, завше на базар квапиться, вгору ніколи глянути. А у меншого брата худоба реве в хліву. Хто її пожене пасти, як він у полі мучиться, бо так і не навчився орати?..

Прийшли тоді всі п'ятеро до батька:

— Порадьте, тату, що робити, бо пропадаємо, без хліба залишаться наші сім'ї.

— Ой, синочки-соколики, — з гіркотою промовив старий, — одного ви роду, як пальці на моїй руці. Гляньте, — показав він на свою долоню, — чого вони варті, коли в різні сторони розведені, а стисну їх до купи — можна за роботу братися. Ось так і ви, голуби мої, тримайтеся один одного, працюйте разом — і буде у вас все гаразд.